

deemos

Jaargang 22
Maart 2006

ISSN 0169-1473

Een uitgave van het
Nederlands
Interdisciplinair
Demografisch
Instituut

Bulletin
over
Bevolking
en
Samenleving

3

NIDI

inhoud

- 17 **Aboriginals in Australië achtergesteld**
- 20 Demodata
- 21 Demodata
- 22 **Armoede en de belofte van gelijkheid**
- 22 Demodata
- 23 Demodata
- 25 Demodata
- 26 Demodata
- 26 **Scheiden: de partners, de kinderen en de contacten**

Arernte Aborigine Mona Nunala drinkt uit de enige beschikbare openbare kraan in het Aboriginal-reservaat van Alice Springs in Centraal Australië.
Foto: ANP Foto; EPA PHOTO APP / Torsten Blackwood.

Aboriginals in Australië achtergesteld

MAGGIE WALTER EN NATALIE JACKSON

De rol van ongelijke demografische en sociaal-economische patronen

De Aboriginals in Australië wijken in demografisch en sociaal-economisch opzicht nogal af van het landelijk gemiddelde. Voor een deel is het kolonisatieproces in de 19^e eeuw daar debet aan. Zo hebben ze een veel hogere zuigelingensterfte, komt zelfdoding onder jongeren veel meer voor, evenals bepaalde hartziekten en suikerziekte. Lange tijd telden de Aboriginals letterlijk niet mee in de statistieken, maar dat is inmiddels veranderd. Wel blijft het daardoor moeilijk om een juist beeld te krijgen van de ontwikkelingen in het verleden.

Toen Britse kolonisten in 1788 voet aan wal zetten op de stranden van Australië was het continent al bevolkt met naar schatting 300.000 inheemse bewoners. Verdeeld over ongeveer 500 clans, elk met hun eigen cultuur, dialect en grondgebied, leefden deze mensen een nomadisch of halfnomadisch bestaan, afhankelijk van het klimaat en de topografie ter plaatse. De Britten dachten dat de Aboriginals gezien hun levensstijl als jagers-verzamelaars geen als zodanig herkenbaar recht kenden en dat ze daarom, op basis van het Terra Nullius beginsel (een leeg land dat aan niemand toebehoorde), niet zoals gebruikelijk recht hadden op het bezit van land. Door op deze wijze te handelen hoefden er geen wettelijk verplichte verdragen of overeenkomsten met de oorspronkelijke bewoners te worden gesloten. Het door de wet gedragen Terra Nullius beginsel bleef in Australië tot 1992 bestaan.

Het kolonisatieproces

Afhankelijk van de toegankelijkheid van het land, de bruikbaarheid en de behoefte aan land, nam het kolonisatieproces niet overal gelijktijdig een aanvang en voltrok het zich in een verschillend tempo. Het patroon was echter steeds hetzelfde: na het eerste contact tussen de Aboriginals en de Europese kolonisten werd al snel hun land onteigend, waarna ze werden verdreven naar reservaten of werden veroordeeld tot een gemarginaliseerd bestaan. Door de gewelddadige confrontaties en door de zware tol die werd geëist door nieuw geïntroduceerde ziekten decimeerde de inheemse bevolking in de pas gekoloniseerde gebieden. Nu, 200 jaar later, is de erfenis

Figuur 1. Kaart van Australië

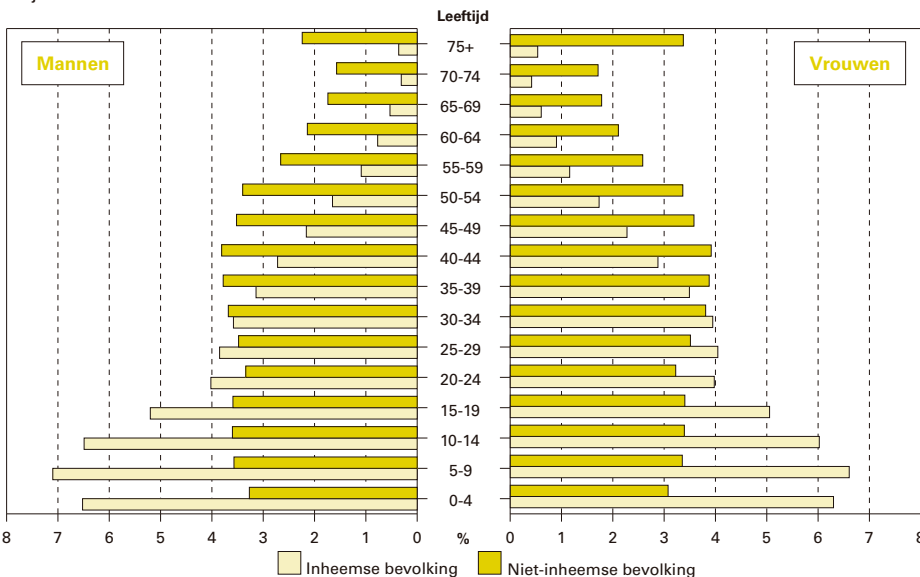
Bron: http://www.lib.utexas.edu/maps/australia/australia_rel_1999.jpg

van dat kolonisatieproces nog tastbaar aanwezig in de verschillende demografische profielen en in de ongelijkheid wat betreft sociaal-economische ontwikkeling en de gezondheidssituatie die kenmerkend is voor de huidige Aboriginals.

Gegevens vaak onvolledig

In de volgende paragrafen wordt dieper ingegaan op de demografische en sociaal-economi-

Figuur 2. Leeftijdverdeling inheemse en niet-inheemse bevolking van Australië, geschatte cijfers voor 30 juni 2001

Noot: de leeftijdsgroep 75+ omvat alle 75-pussers en is daardoor niet strikt vergelijkbaar met de vijfjaarsgroepen in de rest van de figuur.

Bron: ABS 2005.

sche omstandigheden van de Aboriginals van nu. De beschikbare gegevens bevatten echter veel onvolkomenheden hoewel ze afkomstig zijn uit de meest recente bronnen. Dat komt voornamelijk doordat dergelijke gegevens pas betrekkelijk recent worden verzameld en naar bevolkingsgroep worden gespecificeerd. Artikel 127 van de Australische Grondwet bepaalde tot 1967, toen het door een referendum werd geamendeerd, dat de Aboriginals niet werden opgenomen in de officiële bevolkingscijfers. Bijgevolg heeft de meest betrouwbare gegevensbron, de in 2001 voor het laatst door het Australische Bureau voor de Statistiek (ABS) gehouden vijfjaarlijkse nationale volkstelling, historische beperkingen. Administratieve registraties van bijvoorbeeld ziekenhuizen, huisvestingbureaus en justitie zijn minder betrouwbaar als gevolg van het feit dat het traditioneel puur toeval was of een Aboriginal wel of niet in de administratie werd opgenomen. De gegevens van de *National Aboriginal and Torres Strait Islander Survey (NATSIS)*, de eerste nationale specifiek inheemse gegevensverzameling in Australië (gehouden in 1994 en 2002) zijn, hoewel betrouwbaar, niet altijd vergelijkbaar met gegevens over de niet-inheemse Australische bevolking.

De huidige inheemse bevolking

Tegenwoordig wordt het aantal Aboriginals geschat op 458.500 mensen, 2,4 procent van de totale Australische bevolking. Daarbij worden twee groepen onderscheiden, te weten Australische Aboriginals en bewoners van de eilanden in de Straat van Torres (tussen Australië en Papua Nieuwe Guinea). Hoewel de twee bevolkingsgroepen traditioneel voor statistische doeleinden worden gecombineerd zijn ze niet homogeen en zijn er grote demografische, sociale en culturele verschillen. Van de totale inheemse bevolking beschouwt 90 procent zichzelf als Aboriginal, rond zes procent als bewoner van een eiland in de Straat van Torres en de overige vier procent als Aboriginal en als bewoner van een eiland in de Straat van Torres.

Het verspreidingspatroon van de inheemse bevolking verschilt ook. Woont van alle Australiërs tweederde in de grote steden, van de inheemse bevolking is dat slechts 30 procent. De rest woont in regionale gebieden (43 procent) of in gebieden (27 procent) die als afgelegen worden geclassificeerd. Ter vergelijking: slechts twee procent van de niet-inheemse bevolking leeft in dergelijke afgelegen gebieden.

Het percentage Aboriginals en het deel van de dorpen en steden waar ze woonachtig zijn verschilt in de zes Australische staten en de twee *Territories*. De regio's waar in verhouding meer Aboriginals wonen blijken later te zijn gekoloniseerd en een groot gebied te omvatten waar relatief weinig mensen wonen. In de *Northern Territory* bijvoorbeeld, dat vanwege haar afgelegen ligging en haar ruige landschap weinig kolonisten aantrok, is bijna de helft van de bevolking inheems en rond 80 procent van deze inheemse bevolking blijft wonen in ver afgelegen gebied. In de staat Victoria daarentegen, dat betrekkelijk vroeg werd gekoloniseerd en waar de

vruchtbare gronden een grote kolonistenbevolking konden voeden, is minder dan een procent van de bevolking inheems, en geen van de Aboriginals woont afgelegen. Een meer dramatisch voorbeeld is Tasmanië. Na de komst van de kolonisten, in 1803, hadden deze zich alle bruikbare land in de jaren 1820 toegeëigend. In 1830 werd de overgebleven inheemse bevolking, gedeceimeerd door ziekte, honger en conflict, bijeengereven en verbannen naar het Aboriginal reservaat op Flinders Island. In deze bewaakte geïsoleerde omgeving vonden ze allemaal binnen 20 jaar op een handvol na de dood. Bijgevolg stammen alle huidige Tasmaanse Aboriginals af van een kleine groep Tasmaanse inheemse vrouwen die in de tweede helft van de 19e eeuw kinderen kregen van Europese kolonisten.

Het is beter om de huidige inheemse bevolking te beschrijven in termen van een aantal bevolkingsgroepen in plaats van één homogene populatie. Terwijl ze een Aboriginal-gevoel delen, identificeren de meeste Aboriginals zich in de eerste plaats met een clan of familiegroep in het bijzonder. Aboriginals uit het Barmah-gebied in Victoria vereenzelvigen zich bijvoorbeeld met de Yorta Yorta en die uit Tasmanië met de Palawa. De meeste Aboriginals houden ook sterke banden met het land waar hun familiegroep in brede zin vandaan komt, zelfs wanneer zij daar niet langer wonen. In 2002 zei zo'n 70 procent van de Aboriginals die werden ondervraagd in het NATSIS-onderzoek dat zij het gebied van herkomst of het traditionele land erkennen.

Het demografisch profiel

Hoewel zij momenteel maar een kleine deel van het totaal aantal inwoners van Australië uitmaken, groeit de inheemse bevolking sneller dan de niet-inheemse bevolking. In de censusperiode 1996-2001 nam de inheemse bevolking, na een eerdere forse groei in voorafgaande censusperiodes, met 16 procent toe. Rond driekwart van deze stijging in de periode tussen de volkstellingen wordt verklaard door demografische factoren als hogere vruchtbaarheidscijfers en een jongere leeftijdsstructuur. De rest van de stijging wordt volgens het ABS (2005) verklaard door verbeterde registratiemethoden en een grotere bereidheid van de ondervraagden om zichzelf als Aboriginal te identificeren. Verder trouwen relatief veel Aboriginals met niet-inheemse inwoners. De kinderen uit die huwelijken zijn geneigd om zichzelf als Aboriginal te zien.

Ook tussen de inheemse en de niet-inheemse bevolking in Australië bestaan duidelijk herkenbare demografische verschillen. Figuur 2 laat zien dat de leeftijdsstructuur van de inheemse en de niet-inheemse bevolkingen heel sterk verschilt. Terwijl de niet-inheemse bevolking verouderd, zoals blijkt uit het afnemende aandeel van de jongeren, ontwikkelt de inheemse bevolking zich bijna in tegenovergestelde richting. De mediane leeftijd is bij de Aboriginals 20 jaar en bij de niet-inheemse bevolking 36 jaar. Bij de Aboriginals is 40 procent jonger dan 15 jaar, bij de niet-inheemse bevolking is

dat 20 procent. Omgekeerd is slechts drie procent van de inheemse bevolking 65 jaar of ouder vergeleken met 13 procent bij de niet-inheemse bevolking. Deze contrasterende statistieken weerspiegelen de twee hoofdoorzaken van de verschillen in leeftijdsstructuur: aan de ene kant een hogere vruchtbaarheid onder de inheemse bevolking, aan de andere kant de lagere levensverwachting van Aboriginals.

Vruchtbaarheids- en sterfjepatronen

Australische inheemse vrouwen hebben meer en jongere kinderen dan niet-inheemse vrouwen. Het huidige totale vruchtbaarheidscijfer (Total Fertility Rate, TFR) voor inheemse vrouwen is 2,15 vergeleken met 1,76 voor de hele bevolking. De TFR voor inheemse vrouwen verschilt per staat, maar is in alle regio's hoger dan de TFR voor niet-inheemse vrouwen. Vroegere vruchtbaarheids patronen voor inheemse vrouwen dragen bij aan dat verschil met een tienervruchtbaarheid die viermaal zo hoog is als het nationale gemiddelde onder inheemse vrouwen. Bij inheemse vrouwen heeft de leeftijdsgroep van 20 tot 24 jaar de hoogste vruchtbaarheid en die is laag vergeleken met de leeftijdsgroep van 30 tot 34 jaar die nationaal de hoogste vruchtbaarheid kent.

De andere factor die het profiel van de Australische inheemse bevolking beïnvloedt, is de hardnekkige lage levensverwachting bij Aboriginals. Hoewel de data incompleet zijn, kan ervan worden uitgegaan dat het verschil in levensverwachting tussen inheemse en niet-inheemse Australiërs bij benadering 20 jaar is. In de staten waar de gegevens over de sterfte onder Aboriginals het meest betrouwbaar zijn, Queensland, Zuid-Australië, West-Australië en de *Northern Territory*, is driekwart van de inheemse mannen en 60 procent van de inheemse vrouwen overleden voor zij de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt. Bij de niet-inheemse mannen is dat een kwart en bij de vrouwen 16 procent. Het gat tussen de inheemse en de niet-inheemse Australiërs is de afgelopen jaren groter geworden.

Kinderen in de eetzaal van een school voor Aboriginals. Foto ongedateerd (1968?).

Foto: ANP Foto. Bron: AKG.

	Inheems	Niet-inheems
	%	
Werkloosheidscijfer	20	6
Fulltime baan (niet CDEP*)	38	74
Uitval middelbaar onderwijs	61	23
Bachelor degree of hoger	5	21
Woninghuur in de sociale sector	38	6
Huiseigenaar	31	70
Sociale uitkering als belangrijkste bron van inkomen	52	27
Niet in staat om binnen een week 2.000 Australische dollar op tafel te leggen	54	14
Inkomen behoort tot de laagste 40 procent	72	39
Inkomen behoort tot de hoogste 20 procent	5	20

* CDEP (Community Development Employment Program)-banen zijn verbonden aan een uitkering.

Bron: Australian Bureau of Statistics (ABS).

demodata

In de 25 landen van de Europese Unie leven vrouwen gemiddeld zes jaar langer dan mannen: 81,2 jaar respectievelijk 75,1 jaar in 2004. In alle lidstaten hebben vrouwen een hogere levensverwachting. Het verschil was het grootst in Litouwen (77,7 en 66,3 jaar) en het laagst in Malta (80,7 vergeleken met 76,7 jaar). Dat vrouwen gemiddeld langer leven heeft tot gevolg dat de groep 65-plussers voor een groter deel uit vrouwen bestaat. In de hele EU25 was dat in 2004 voor 59 procent het geval. Letland had in dat jaar het hoogste percentage (68 procent), Griekenland en Cyprus scoorden het laagst met 55 procent elk (Eurostat).

Vrouwen uit de nieuwe vluchtelingengroepen blijven wat onderwijsniveau en arbeidsdeelname betreft sterk achter. Dat geldt het sterkst voor Somaliëse en Afghaanse vrouwen. Zij hebben bijvoorbeeld zelden een baan (ongeveer tien procent). Van de Iraanse vrouwen daarentegen heeft ongeveer eenderde een baan. Vrouwen uit etnische minderheden hebben niet alleen een ongunstige maatschappelijke positie vergeleken met autochtone vrouwen, maar ook vergeleken met de mannen uit hun eigen groep. Er is dus sprake van een dubbele achterstand. Vrouwen uit de tweede generatie hebben vaak al een grote inhaalslag gemaakt vergeleken met hun ouders. Hun opleidingsniveau en positie op de arbeidsmarkt zijn veel beter (Sociaal en Cultureel Planbureau).

Sociaal-economische en gezondheidsverschillen

Hoge sterftecijfers en de lage levensverwachting weerspiegelen de slechte gezondheidssituatie onder de inheemse bevolking. Recente cijfers van het Australische Instituut van Gezondheid en Welzijn bevestigen dat:

- de Aboriginals hebben een zuigelingensterfte die 2,5 maal zo hoog is als het nationale gemiddelde;
- de Aboriginals hebben in vergelijking met het landelijke cijfer tweemaal zoveel baby's met een laag geboortegewicht;
- de zelfmoord onder jongeren is vijfmaal zo hoog als nationaal;
- diabetes mellitus komt bijna viermaal zoveel voor als landelijk;
- reumatische hartziekte komt in verhouding heel veel voor;
- chronische nierziekte inclusief chronisch nierfalen komt in verhouding heel veel voor;
- hogere prevalentie van gezondheidsproblemen, waaronder begrepen luchtweginfecties en hart- en vaatziekten;
- ziekenhuisopnames komen meer voor;
- de kans op infecties met besmettelijke ziekten is groot.

(Bronnen: HREOC 2003; ABS 2005)

Terwijl de oorspronkelijke bevolking in gekoloniseerde landen als Canada, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten een vergelijkbaar sterfteen ziektepatroon kent, is de levensverwachting daar de afgelopen decennia beduidend gestegen. In Australië was dat niet het geval.

De verschillen in gezondheidsomstandigheden zijn op hun beurt een afspiegeling van de sociaal-economische status van inheemse bevolkingen. De huidige verschillen zijn een uitvloeisel van sociale en politieke processen en discriminatoire praktijken en wetten in het verleden. Terwijl Australië er trots op is dat het een verleden heeft met een beleid gericht op sociale gelijkheid – het land had al vroeg vrouwenkiesrecht, was al lang geleden een verzorgingsstaat en kent al sinds 1907 een gezinsinkomen –, heeft dat emancipatorische en gelijkheidsbeleid zich

niet uitgestrekt tot de Aboriginals. De *Franchise Act* uit 1902 sloot Aboriginals uit van het recht om te stemmen – zij kregen pas stemrecht in 1963 – en de verschillende Sociale Verzekeringswetten sloten Aboriginals gedurende dezelfde periode uit van het recht op een ouderdomsuitkering, invaliditeitspensioen, en uitkeringen bij moederschap, werkloosheid of ziekte. Ook hadden Aboriginals geen recht, zoals andere Australiërs, op een minimumloon. Veel van hen kregen slechts een voedselrantsoen en onder de *'care and protection' statutes* (een euphemisme voor een controle- en segregatiepolitiek ten aanzien van de Aboriginals), onthielden de autoriteiten de Aboriginals hun verdiensten ofwel werden zij onderbetaald. Er wordt nu nog steeds geprobeerd om het toen gestolen loon terug te vorderen.

De huidige sociaal-economische omstandigheden van Aboriginals kunnen enkel als deprimerend worden beschreven. Hun gemiddelde inkomen is minder dan 60 procent van dat van de niet-inheemse bevolking; de kans voor een volwassen Aboriginal om in de gevangenis terecht te komen is 15 maal zo groot als voor een niet-inheemse Australiër en onder jongeren zelfs 17 maal zo groot; onder de Aboriginals zijn in verhouding tot niet-inheemse Australiërs driemaal zoveel mensen dakloos. Zoals deze en andere gegevens in de tabel laten zien, zijn de Aboriginals zwaar oververtegenwoordigd in het minder bevoorrechte deel van de sociaal-economische ladder. Hoewel beïnvloed door de veel jongere leeftijdsstructuur en hun geografische spreiding, staat onomstotelijk vast dat de sociaal-economische ongelijkheid tussen de Aboriginals en de andere Australiërs groot is.

Ondertelling ten gevolge van onvolledige dataverzameling in gevangenis en andere administratieve bronnen betekent dat zelfs deze harde cijfers geen volledig beeld geven van de uitsluiting van Aboriginals van deelname aan het sociaal-economische leven in het huidige Australië. Terwijl sommige ongelijkheidsindicatoren, zoals het percentage dat een bachelor degree of hoger heeft gehaald, de afgelopen jaren een verbetering lieten zien, is de sociaal-economische ongelijkheid tussen Aboriginals en de niet-inheemse bevolking niet merkbaar verminderd.

Demografische onderwerpen

De uitgesproken verschillen in leeftijdsstructuur tussen de Aboriginals en de niet-inheemse bevolking stelt de bevolkingen in verschillende mate bloot aan de meer leeftijdsgebonden sociaal-economische ontwikkelingen zoals die op het terrein van het onderwijs, arbeidsmarkt, met betrekking tot het krijgen en hebben van kinderen en tot het hebben van een ouderpensioen. Bevolkingen zullen daardoor meer of minder het effect ondervinden van beleidsinterventies op de genoemde terreinen. Doordat werkloosheid bijvoorbeeld hoofdzakelijk de jeugd treft ervaren de Aboriginals met hun jongere leeftijdsstructuur werkloosheid als een onevenredig groot probleem, ongeacht het verbeterde onderwijsniveau; en zelfs het laatste is meer ogenschijnlijk dan reëel als de leeftijd-

Engelse kolonisten verjagen de Aboriginals van hun land. Litho ca. 1840.

Foto: ANP Foto. Bron: AKG.

structuur in beschouwing wordt genomen. Dientengevolge kunnen verschillen in leeftijdsstructuur een rol spelen bij de verdere verslechtering van bestaande ongelijkheden.

Ter illustratie, in 2001 telde Australië in verhouding 1,9 Aboriginals van 15-19 jaar op iedere niet-inheemse persoon van die leeftijd, 1,6 Aboriginals van 20-24 jaar op iedere niet-inheemse persoon van die leeftijd, enzovoort. Bij iedere hogere leeftijdsgroep wordt de verhouding tussen Aboriginals en niet-inheemse personen kleiner, maar deze blijft positief (in verhouding meer Aboriginals dan niet-inheemse Australiërs) tot de 40-jarige leeftijd. Deze verschillen betekenen dat de Aboriginals niet alleen te maken hebben met hogere leeftijdsspecifieke werkloosheidscijfers en een lager aandeel in hoger onderwijs dan de niet-inheemse bevolking, maar de gezamenlijke invloed van deze variabelen op de bevolking als geheel is groter door een wegingsfactor van 1,9 of 1,6, afhankelijk van de leeftijdsgroep en de variabele die wordt onderzocht, als gevolg van deze oververtegenwoordiging van Aboriginals.

Tot besluit

Het verschil tussen de demografische en sociaal-economische structuur van inheems Australië en de niet-inheemse bevolking veroorzaakt een onverminderde en hardnekkige ongelijkheid. De basis van deze ongelijkheid is ingebed in het verleden, maar er zijn slechts minimale aanwijzingen dat deze momenteel aan het verminderen is. De ongelijkheid wordt versterkt door de verschillen in leeftijdsstructuur tussen de Australische inheemse en niet-inheemse bevolking. De twee bevolkingsgroepen staan daardoor in verschillende mate bloot aan problemen rond onder meer werkloosheid en toegang tot onderwijs. Deze wisselwerking maakt het ingewikkeld om de sociaal-economische ongelijkheid tussen de Aboriginals en de niet-inheemse bevolking van Australië te meten en te interpreteren.

LITERATUUR:

- Barnes, A. (1996), Recent developments in the collection of indigenous statistics. In: J. C. Altman, and J. Taylor (red.), *The 1994 National Aboriginal and Torres Strait Islander Survey: Findings and future prospects*, Centre for Aboriginal Economic Policy Research, Research Monograph No. 11. The Australian National University, pp. 13-27.
- Bareja, M., and K. Charlton (2003), Statistics on juvenile detention in Australia: 1981-2002: Technical Background Paper Series, no. 5. Canberra: Australian Institute of Criminology.
- Broome, R. (2001), *Aboriginal Australians: Black responses to white dominance 1788-2001*, 3rd Edition. Crows Nest NSW: Allen and Unwin.
- Chesterman J., and B. Galligan (1997), *Citizens without rights, Aborigines and Australian citizenship*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Diverse publicaties van het ABS.
- HREOC (2004): http://www.humanrights.gov.au/social_justice/statistics/index.html.
- Jackson, N.O. (2002), The doubly-structural nature of indigenous disadvantage. Indigenous age structures and the notion of disparate impact. *New Zealand Population Review* 28(1), pp. 55-68.
- McGlade, H. (2003), Native title, 'Tides of History' and our continuing claims for Justice - sovereignty, self-determination and treaty. In: *Treaty let's get it right!*, Canberra: Aboriginal Studies Press, pp. 118-136.
- Peterson, N., and W. Sanders (red.) (1998), *Citizenship and indigenous Australians: Changing conceptions and possibilities*. Cambridge: Cambridge University Press.

Dr. Maggie Walter, sociology lecturer, and **dr. Natalie Jackson**, senior lecturer in social demography, director Demographic Analytical Services Unit, School of Sociology and Social Work at the University of Tasmania, Australia. Dr. Walter is een Palawa-vrouw.
Contact: margaret.walter@utas.edu.au

Vertaling en bewerking: Harry Bronsema.

demodata

De 30 grootste stedelijke agglomeraties ter wereld in 2005:

	Stedelijke agglomeratie	x miljoen
1	Tokyo, Japan	35,327
2	Mexico City, Mexico	19,013
3	New York-Newark, VS	18,498
4	Mumbai (Bombay), India	18,336
5	São Paulo, Brazilië	18,333
6	Delhi, India	15,334
7	Calcutta, India	14,299
8	Buenos Aires, Argentinië	13,349
9	Jakarta, Indonesië	13,194
10	Shanghai, China	12,665
11	Dhaka, Bangladesh	12,560
12	Los Angeles-Long Beach-Santa Ana, VS	12,146
13	Karachi, Pakistan	11,819
14	Rio de Janeiro, Brazilië	11,469
15	Osaka-Kobe, Japan	11,286
16	Cairo, Egypte	11,146
17	Lagos, Nigeria	11,135
18	Beijing, China	10,849
19	Metro Manila, Filippijnen	10,677
20	Moskou, Russische Federatie	10,672
21	Parijs, Frankrijk	9,854
22	Istanbul, Turkije	9,760
23	Seoul, Zuid-Korea	9,592
24	Tianjin, China	9,346
25	Chicago, VS	8,711
26	Lima, Peru	8,180
27	Londen, Verenigd Koninkrijk	7,615
28	Santa Fé de Bogotá, Colombia	7,594
29	Teheran, Iran	7,352
30	Hong Kong, China	7,182

(Population Reference Bureau)